

Arrest

nr. 237 621 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X op 6 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2019 dient de verzoekster, voor zichzelf en voor haar minderjarige zoon, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Het beroep dat tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd ingesteld, is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 31 december 2019 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 januari 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: B., S.

geboortedatum: (...) 1990

geboorteplaats: B. C.

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekster zich op een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt hieromtrent als volgt:

“Verzoekster heeft immers, zoals hogervermeld, op 29 november 2019 een verzoek ingediend, overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet, om langer dan de in art. 6 van deze Wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven.

Op 31 december 2019 werd er door de D.V.Z. een beslissing genomen waarbij de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaard werd.

Op 6 februari 2020 heeft verzoekster tegen deze beslissing een beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie beroepsakte, stuk 1), wat inhoudt dat er nog geen in kracht van gewijsde gegane beslissing genomen werd m.b.t. de door verzoekster ingediende regularisatieaanvraag.

Het indienen van een regularisatieaanvraag overeenkomstig art.9bis Vreemdelingenwet heeft tot gevolg dat het bevel om het land te verlaten door onwettigheid aangetast wordt, zolang over dit verzoek overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet nog geen in kracht van gewijsde gegane uitspraak gedaan werd. Zolang dit niet gebeurd is, kan er immers niet geoordeeld worden of de in art. 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn al dan niet effectief overschreden geworden is.

De Raad van State heeft beslist dat, alhoewel een asielzoeker geen verblijfsrechten kan putten uit het feit dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging in onderzoek is, er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgevaardigd worden, zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is (R.v.St. nr. 161.271, 12 juli 2006, T.Vreemd., 2006, 410).

Dit is overigens ook de stellingname van de toonaangevende rechtsleer (Vincent VEREECKE, 'Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht', Story Publishers, 2008, blz. 97).

Verzoekster is dan ook van mening dat er haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden, zolang er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen uitspraak is gedaan geworden m.b.t. haar beroep tegen de beslissing van de D.V.Z. dd. 31 december 2019 m.b.t. haar humanitaire regularisatieaanvraag. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

Het thans bestreden bevel werd getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort.

De verzoekende partij betoogt dat er nog geen "in kracht van gewijsde" gegane beslissing genomen werd inzake haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, gelet op het beroep dat zij op 6 februari 2020 indiende bij de Raad tegen de beslissing van 31 december 2019 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Zij stelt dat zolang de Raad zich niet heeft uitgesproken over dit beroep, niet met zekerheid kan worden gesteld dat de termijn, voorzien in artikel 6 van de vreemdelingenwet, werd overschreden.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de gemachtigde op 31 december 2019 heeft beslist dat de door de verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Het betreft dus een bestuursbeslissing omtrent een verblijfsaanvraag van een vreemdeling, en niet een gerechtelijke uitspraak. Enkel aan gerechtelijke uitspraken kan een gezag of kracht van gewijsde worden verbonden. Het betoog dat de beslissing van 31 december 2019 niet in kracht van gewijsde is gegaan, is derhalve geheel naast de kwestie. Bovendien werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort. De kritiek dat de gemachtigde, omwille van het hangende beroep tegen de 9bis-beslissing van 31 december 2019, niet met zekerheid kan vaststellen dat de termijn van artikel 6 van de vreemdelingenwet overschreden werd, is derhalve niet gericht tegen de (motieven van de) thans bestreden beslissing. Deze kritiek kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Uit de voorliggende stukken blijkt voorts dat de gemachtigde pas overging tot het nemen van de bestreden beslissing nadat hij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk had verklaard. Er was dus niet langer sprake van een bij het bestuur hangende aanvraag. De onontvankelijkheidsbeslissing van 31 december 2019 moe(s)t verder, tot aan haar eventuele nietigverklaring, worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Er blijkt niet dat de mogelijkheid die de verzoekster nog had om beroep in te stellen bij de Raad tegen deze ongegrondheidsbeslissing, zoals zij uiteindelijk ook deed, maakte dat haar verblijf op het grondgebied nog regelmatig was of verhinderde dat de onregelmatigheid van het verblijf op het grondgebied reeds werd vastgesteld en dat reeds het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Het door de verzoekster ingeroepen artikel 7 van de vreemdelingenwet verzet zich hier alvast niet tegen.

De door de verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad van State handelt overigens enkel over de situatie waarin op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten bij het

bestuur nog een verblijfsaanvraag hangende is, hetgeen *in casu* niet langer het geval was. De aangehaalde rechtsleer kan evenmin tot een andere conclusie leiden.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

De verzoekster heeft bovendien geen voldoende belang meer bij haar kritiek. Bij arrest van 30 juni 2020 met nummer 237 620 verwierp de Raad immers het beroep, ingesteld tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 31 december 2019. Bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede en tevens laatste middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“Indien verzoekster met haar zoontje R. het land dient te verlaten en naar Albanië moet terugkeren, zal zij in een totaal hopeloze situatie terechtkomen. Albanië is een erg traditioneel land, waar de Kanun nog altijd van kracht is. De Kanun is een geheel van traditionele Albanese regels, en één van deze regels is dat bij een scheiding tussen de ouders het kind toegewezen wordt aan de familie van de vader.

Dit zou bijgevolg als gevolg hebben dat het kind R. van verzoekster zou afgenomen worden, en verder in de familie van de vader zou opgroeien. Dit zou voor verzoekster een immense tragedie zijn. Het zou, deze omstandigheden in acht genomen, totaal onredelijk zijn indien verzoekster het land zou moeten verlaten en naar Albanië zou moeten terugkeren.”

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State) (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist. Op grond van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet is de gemachtigde op grond van deze niet-betwiste vaststelling verplicht om *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aan de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekster beperkt zich *in casu* tot een aantal zeer vage en niet-gestaafde beweringen als zou de terugkeer naar Albanië voor haar een immense tragedie zijn aangezien haar zoontje, R., volgens de regels van de Kanun van haar worden afgenomen en zou moeten opgroeien in de familie van de vader. Met deze loutere en blote beweringen toont de verzoekster niet aan dat een hogere verdragsrechtelijke norm (dit zijn de *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet) zich tegen de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou verzetten.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat de gemachtigde, eveneens op 31 december 2019, een beslissing heeft genomen inzake verzoeksters verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In deze beslissing heeft de gemachtigde uitdrukkelijke verwezen naar en geciteerd uit de beslissing inzake het door de verzoekster ingediende verzoek om internationale bescherming, waarin werd geoordeeld dat de *“algemene verklaring dat in Kosovo na een scheiding een jongen naar de familie van de vader gaat, niet op enig objectief gegeven (is) gestoeld”* en dat *“er bijgevolg geen objectieve elementen (zijn) die erop wijzen dat de familie van B. zinnens zou zijn om uw kind af te nemen of dat u het hoederecht over uw kind zou kunnen verliezen.”* Door zich opnieuw te beperken tot loutere en vage beweringen, toont de verzoekster niet aan dat het *in casu* alsnog kennelijk onredelijk zou zijn om haar een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE